

Hortulus Biblico-Moralis Et Asceticus

Pappus von Tratzberg, Franz

Ulm, 1725

Doctrina 3. Desumpta ex cap. 1. & 2. lib. 2. Regum, in quibus describitur
Mandatum Davidis de tacenda Saulis cæde, & exercitûs Israëlitici ruina.
Planctus super Jonatham. Inauguratio Davidis, ejus ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61252](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61252)

Doctrina 3.

Desumpta ex cap. 1. & 2. lib. 2. Regum, in quibus describitur Mandatum Davidis de tacenda Saulis cade, & exercitûs Israëlitiçi ruina. Planctus super Jonatham. Inauguratio Davidis, ejus cura de interfectorum sepultura. Asaëlis mors illata per Abnerem &c.

N. 263. Considera 1. **Q**UOD si David noluerit publicum casum, Saulis videlicet & totius exercitûs stragem evulgari, severe imperans cap. 1. v. 20. *Nolite annuntiare in Geth &c.* Quanto magis oporteat, tecta retinere proximorum peccata, quæ in publicum sparta illorum famæ forent nociva. Christus Dominus in Cæna ultima dicturus Joan. 13. *Unus ex vobis tradet me.* Turbatus est spiritu, crimen proditoris etiam tacitò nomine ejus proditurus. Mortem Saphyræ aliquot horarum spatiò nemo nunciaverat marito; tantum de domestico malo erat silentium, etsi in apertis præsentium oculis res acta fuisset. Teste Philosophò: nullum reperire est animal, quod non aliquam sui corporis partem gerat debilem atque infirmam: sin autem ex eo quaras, ubinam in corpore natura tale locaverit membrum? reponet ille: *Partes infirmiores semper natura tegere consuevit.* Concludes inde, si in naturalibus, quæ culpâ carent, & in quibus sine animi vitio vitium datur, tam studiosè & solerter defectus obteguntur, quanto studiò tegi oporteat morales proximorum defectus, quos constat vitio non carere, plerumque infamiam pariente. Apelles Antigonum, faciè aliàs pulcherrimum, sed coclitem depicturus, semiversum depinxit; interrogatus autem, cur Regem absque innato ei defectu pinxisset? responso dedit: *si illum sine illo possum pingere, cur non pingam?* haud aliter te geras Christiane Lector, si de proximi tui vita quararis? semiversum depinge, tacendò crimina, quæ in eo reperis bonæ famæ injuria; illa tantum facta narrandò, quæ vel augendæ vel conservandæ æstimationi deserviunt. Taliter S. Lucas pictor ille Sanctus & insignis depinxit non penicillò, sed calamò Matthæum, occultandò hoc ipsum nomen, quando publicanum vocavit, occultandò pariter nomen Mariæ, quando peccatricem nominavit. Flendum tibi est cum *filiabus Israël* super infami morte Saulis, hoc est super peccato mortali, quod cum periculo infamiæ patravit proximus tuus. Non de eo est

est loquendum cum aliis, sed cum Davide secretò dicendum citati cap. v. 26. *Doleo super te frater mi Jonatha!* displicentiæ gladiò interficiendus est: ille homo, qui instar Amalecitiæ miserrimum Saulis casum, id est confratris tui lapsum, ausus fuerit propalare.

Considera 2. Davidem in Regem solemniter unctum, non cogitasse de constituendis Aulae suæ Ministris, de conducendis militibus, de ædificandis fortalitiis, de duplicandis Urbium præsiidiis, de augendis thesauris camerae regiae & similibus negotiis, quæ noviter electos & inunctos Reges primò locò occupant. Sed ut nuntiatum est ei: viros Galaad sepelisse Saulum, misit teste S. Scripturâ cap. 2. v. 5. *Nuncios ad viros Galaad, dixitque ad eos: benedicti vos à Domino qui fecistis misericordiam hanc cum Domino vestro Saul, & sepelivistis eum.* Erat ergò prima & principalis cura Davidis misericordiae opus, defuncto Sauli etsi juratissimo suo hosti impendendum, quod haud dubiè nullis parcens sumptibus præstitisset ipse: nî ab aliis jam præstitum fuisse intellexisset, v. 7. citati cap. inquit: *Sed & ego reddam gratiam, eò quòd fecistis verbum istud.* Sciebat David hoc misericordiae opus tanti apud Deum esse pretii, ut ipsemet mediantibùs Angelis eò perfunctus sit, dum Scriptura Deuteron. 34. testatur: *Mortuus est Moyses jubente Dominò & sepelivir eum &c. & non cognovit homo sepulchrum ejus usque in præsentem diem.* S. Ambrosius, ut nos animaret ad hoc gratissimum Deo Ministerium, corporibus defunctorum fidelium impendendum, de Tobia scribens, calamum in hæc verba acuit: *Nihil hoc officio præstantius ei conferre poter, qui tibi jam possit reddere, vindicare à volatilibus. vindicare à bestiis consortem naturæ.* S. Nicomedes Martyr eò quòd corpus S. Felicis V. & M. sepulturæ mandasset, & S. Justinus Presbyter ob tumulatum S. Laurentii Corpus coronam Martyrii mercedis locò accepere à Deo. Marianus incidens in cadaver hominis recenter occisi, & ex motivo charitatis Christianæ illud terræ mandans, etsi de scelere patrati à se ipso homicidii in suspensionem tractus, mortis sententiam in se ferri audiret: attamen reò hujus criminis divinâ providentiâ detectò, absolutus Ipse successu temporis Imperii Sceptum obrinuit, adhuc Pulcheriam Theodosii sororem in conjugem nactus, ut testantur annales Eccles. An. 450. Hæc exemplacordi ducens Christiane Lector moveberis utique ad paria misericordiae opera, si occasio dederit, proximis impendenda, certus: non te perditurum mercedem. Noli ergo eos imitari, qui transeuntes locum, in quo mortuus ceciderat Asaël, ab Abner hastâ transfossus v. 23. cit. capit,

pitis, oculos magis spectandô cadaver, quàm manus sepeliendô illud occupaverant. Sed illos sequere, qui v. 32. ejusdem cap. Aſaëlem ſepulchro paterno intulère.

Doctrina 4.

Desumpta ex cap. 3. 4. & 5. lib. 2. Regum, in quibus describitur quaſta Abneris à Davide Amicitia. Abneris Iſboſethique mors. Davidis unctio ſuper Iſraël, promittentis premium illi, qui percuffiſſet Jebuſaum, & abſtuliffet cæcos & claudos &c.

N. 265. *Considera* 1. **C**hriftianos tunc fore pios charosque Deo, quando inſtar Abner negare poterunt: ſe naturam canum induiſſe, dicente v. 8. capitis 3. *Nunquid canis caput ego ſum? cùm enim conſtet testimoniô S. Petri: toties hominem imitari canem, quoties in peccata priſtina relabitur; hinc pariter conſtat, quam paucos reperire ſit, qui canum naturam non ſequantur. Nam ut aſſerit Juſtus Lipſius lib. 5. de milit. Rom. Dialog. 20. Cætera animantes ubi ſemel offenderint, cavent; non vulpes ad laqueum, non lupus ad ſoveam - temerè redit, ſolus homo ab ævo in ævum peccat verè eiſdem. Sunt ergo homines proh dolor atque pudor! ipſis beſtiis ratione carentibus, & merò appetitu brutali ductis infaniores, dum in præcipitia ruunt, quæ animalia tam cautô pede vitant. Quam ergò veniam habebimus, dicam cum S. Chryſoſtomo Homil. 15. ad Populum, quam deſenſionem: cùm brutis ſimus dementioniores? Dionyſius Carthuſ. obſervat. S. Petrum ſimilitudinem canis, redeuntis ad vomitum deſumpſiſſe ex Salomone, addendô aliam, à ſe ipſo excogitatam de ſue volutabro immerſa. Verba hujus D. ſunt in 2. Petri 2. Quòd verò adjungitur: ut ſus lota in volutabro luti, Princeps Apoſtolorum de ſuo appoſuit, valdeque aptè; nam ſicut ex tali lotione efficitur porca ſordidior, quàm fuerat ante, ita ex recidiva gravius homo inquinatur. O Chriſtiane Lector, quàm frequenter ſit; Deum te inſtar Abner alloqui per ſanctas inſpirationes tanquam per nuntios ad te miſſos dicens: fac mecum amicitias, pœnitendô de peccatis. & erit manus mea tecum v. 12. capitis cit. Te verò vocanti reſpondere quidem verbis & factis: ego faciam tecum amicitias, verſu citatô. Sed quàm parvô temporis intervallô durat hæc facta amicitia, dum in antiqua citô relaberis peccata, canem ad vomitum redeuntem, & ſuem in volutabro luti lotam imi-*